

бѣше тая, че горски-тѣ мѣста гдѣто трѣбваше да се начне, намиратъ се на вѣтрѣ въ държавата, далечъ отъ Дунава, отъ Сърбскитѣ граници и отъ Егейско или Черно морета, и така нѣма таквазъ подпорка, каквато Херцеговскитѣ възстанници имахъ отъ черногорскитѣ и Австрийскитѣ граници. Освѣнь това числото на турцитѣ и на Черкезитѣ е по-голѣмо въ България, нежели на пр. въ Херцеговина; населението не е навигнало на война и уплашено отъ несполуката на всичкитѣ по-напрѣжни опитвания. При това не трѣбва да забравямы икономическитѣ катастрофи чрѣзъ послѣднитѣ години и съвършенното истощение на страната.

Нъ тъкмо въ вѣтрѣшността на България дѣйствително прѣзъ зимата на 1875—76 год. приуговляваше се едно малко частно възстание. Театрото на тѣзи приготовления и на послѣшнитѣ кървави случки бѣше най-богатата и най-цвѣтущата частъ на България — Западна тракия или Пловдивскій Санджакъ. Тука се простира плодородна, напоявана съ води и безсѣнчеста равнина, ширина и дължина нѣколко дни; на сѣверъ се ограничава отъ Срѣдня гора, задъ която се крие сѣщия Балканъ (Стара-планина); на югъ тая равнина се свършва при Родопскитѣ гори съ тѣхнитѣ разноцвѣтни растения като: лозя а по-нагорѣ борикови (чамови) гори а още по-нагорѣ върховетѣ сѣ голи. По срѣдата на тая равнина отъ западъ къмъ вѣстокъ тече рѣка Марица, покрай която върви желѣзницата. Родопа и Срѣдня гора се съединяватъ при изворѣтъ на Марица тамъ гдѣто се свършва желѣзницата; по-нататкъ на западъ се намѣрватъ земитѣ които сѣ